U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Jiřího Pally, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jaroslava Vlašína v právní věci žalobkyně: **T. H. N.**, zast. JUDr. Pěvou Skýbovou, advokátkou, se sídlem Bartošova 4, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2011, č. j. 56 Az 33/2010 – 24,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, **se stanoví** ve výši 5760 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Krajský soud v Brně shora označeným rozsudkem zamítl žalobu, jíž se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-64/LE-PA03-PA03-2010, ze dne 15. 3. 2010, a rozhodl dále, že žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává a tlumočnici Ing. H. P. N. se přiznává odměna za tlumočnický úkon ve výši 350 Kč, která jí bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Přezkoumávaným rozhodnutím žalovaný zamítl žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) včas kasační stížnost, v níž požádala o ustanovení advokáta pro řízení o kasační stížnosti. S ohledem na tento návrh krajský soud stěžovatelce usnesením ze dne 18. 5. 2011, č. j. 56 Az 33/2010 – 34, ustanovil pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Pěvu Skýbovou, advokátku.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a zák. č. 150/2002 Sb., (soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“) zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

S ohledem na ochranu veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob je vhodné připomenout, že v případě řízení o kasační stížnosti byla soudní ochrana stěžovatelce již jednou poskytnuta individuálním projednáním její věci na úrovni krajského soudu, a to v plné jurisdikci. Další procesní postup v rámci správního soudnictví nezvyšuje automaticky míru právní ochrany stěžovatelky, a je podmíněn již zmíněným přesahem vlastních zájmů stěžovatelky.

Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem. Do soudního řádu správního byl zaveden novelou č. 350/2005 Sb. s účinností od 13. 10. 2005. Jeho výklad, který demonstrativním výčtem stanovil typická kriteria nepřijatelnosti, byl proveden např. usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, www.nssoud.cz.

Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí shledal, že o přijatelnou kasační stížnost se může typicky, nikoliv však výlučně, jednat v následujících případech: 1) Kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; 2) Kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu; 3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit tzv. judikatorní odklon. To znamená, že Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně; 4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad na hmotněprávní postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) Krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu; b) Krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.

Přijatelnost kasační stížnosti je třeba odlišovat od přípustnosti kasační stížnosti na straně jedné a důvodnosti na straně druhé. Přípustnost (či spíše absence některého z důvodů nepřípustnosti) kasační stížnosti je dána splněním zákonných procesních předpokladů, jako je včasné podání kasační stížnosti (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), řádné zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), absence dalších zákonných důvodů nepřípustnosti (§ 104

s. ř. s.), apod. Důvodnost kasační stížnosti na straně druhé je otázkou věcného posouzení kasačních důvodů stěžovatelem uváděných (§ 103 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud kasační stížnost splňuje zákonné podmínky procesní přípustnosti, pak je zkoumán přesah vlastních zájmů stěžovatele, tedy její přijatelnost. Jinými slovy, přichází-li stěžovatel s námitkami, o nichž se Nejvyšší správní soud vyslovil již dříve a své rozhodnutí zveřejnil, není nutné ani efektivní, aby v obdobné věci znovu jednal a rozhodoval, když výsledkem by nepochybně byl stejný závěr. Teprve je-li kasační stížnost přípustná i přijatelná, Nejvyšší správní soud posoudí její důvodnost.

Z výše uvedeného plyne, že v zájmu stěžovatele v řízení o kasační stížnosti ve věcech azylu je nejenom splnit podmínky přípustnosti kasační stížnosti a svoji stížnost opřít o některý z důvodů kasační stížnosti stanovený § 103 odst. 1 s. ř. s. Zájmem stěžovatele je rovněž uvést, v čem spatřuje přesah svých vlastních zájmů, a z jakého důvodu by tedy měl Nejvyšší správní soud předloženou kasační stížnost věcně projednat.

Zde je nutné uvést, že stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila a Nejvyšší správní soud se mohl otázkou přijatelnosti její kasační stížnosti zabývat pouze v obecné rovině za použití shora nastíněných kriterií.

Stěžovatelka v kasační stížnosti, kterou posléze doplnila prostřednictvím ustanovené zástupkyně podáním ze dne 24. 6. 2011, označila důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Zrekapitulovala svoje žalobní námitky a konstatovala, že v rozsudku krajského soudu se z nepochopitelných důvodů uvádí (jako země jejího původu) Mongolsko, nikoliv Vietnam. Vyjádřila přesvědčení, že žalovaný nesprávně aplikoval § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu. Namítala, že krajský soud v předcházejícím řízení nesprávně posoudil právní otázku nezákonnosti rozhodnutí žalovaného. Podle názoru žalobkyně bylo v řízení před žalovaným, tak i v řízení před krajským soudem, který měl tuto nezákonnost odstranit, nesprávně vyhodnoceno pronásledování stěžovatelky v zemi původu. Poukázala na skutečnost, že již v žalobě žalovanému vytýkala, že se její žádostí o udělení mezinárodní ochrany nezabýval odpovědně a svědomitě, při rozhodování nevyšel ze spolehlivě zjištěného stavu věci a nevedl azylové řízení tak, aby posílil důvěru stěžovatelky ve správnost svého rozhodnutí. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 3. 2011, č j. 56 Az 33/2010 – 24, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že se stěžovatelka dovolává stížnostních důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. lze kasační stížnost podat pouze z důvodu tvrzené nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení spočívá v tom, že na správně zjištěný skutkový stav je aplikován nesprávný právní názor, popř. je sice aplikován správný právní názor, ale tento je nesprávně vyložen.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v

napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popř. v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

V žádosti o udělení mezinárodní ochrany stěžovatelka uvedla, že do České republiky přicestovala letecky dne 16. 1. 2008 legálně s vízem za účelem podnikání. Před odletem z Vietnamu si půjčila přibližně 10 000 USD od soukromé osoby. V České republice měla problém s doklady k pobytu a nemohla si proto vydělat peníze, které by posílala domů na vyrovnání tohoto dluhu, který kdyby nevyrovnala, tak by se nemohla vrátit, neboť osoby, které jí půjčili peníze, stěžovatelku a její rodinu mohou ohrozit na životě.

Krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku konstatoval, že žalobkyně v průběhu správního řízení neuvedla skutečnosti, které by svědčily o možnosti jejího pronásledování nebo ohrožení vážnou újmou ve smyslu zákona o azylu. Žalovaný v průběhu správního řízení kladl žalobkyni cílené dotazy, aby zjistil, z jakých důvodů opustila zemi původu a proč se tam nechce vrátit. Žalobkyně uvedla, že v České republice chtěla podnikat. K odchodu z vlasti se tedy odhodlala z ekonomických důvodů. Netvrdila, že by ve své vlasti měla nějaké problémy se státními orgány, ani že by před odjezdem měla problémy se soukromými osobami. Podle krajského soudu tak je zřejmé, že zde není dán žádný z důvodů pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. V případě návratu má žalobkyně obavu z věřitele, který jí půjčil na cestu peníze, které mu dosud žalobkyně nevrátila, neboť se jí v České republice nedařilo dle jejích představ a nevydělala dosud peníze na splacení dluhu. Ani tyto obavy však nejsou důvodem pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. V této souvislosti krajský soud poukázal na Zprávu Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2007 ze dne 11. 3. 2008 a Informaci Ministerstva zahraničí České republiky ze dne 21. 4. 2008, č. j. 103424-13/2008-LPTP, z nichž vyplývá, že ve Vietnamu mají tamní občané možnost se účinně obrátit v případě ohrožení či porušení svých práv na policii, soud a rovněž na nestátní instituce. Bylo tedy zjištěno, že žalobkyně se v případě ohrožení ze strany věřitele po svém návratu může úspěšně domáhat vnitrostátní ochrany. Krajský soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nesdělila v průběhu správního řízení skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení mezinárodní ochrany dle § 12 ani podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný tak podle krajského soudu rozhodl zcela správně, pokud žádost žalobkyně zamítl jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona o azylu.

Krajský soud dále poukázal na skutečnost, že žalobkyně podala žádost o mezinárodní ochranu po dvouletém pobytu v České republice, a to po zajištění policií a

uložení správního vyhoštění, což svědčí o tom, že tak učinila pouze proto, že v dané chvíli neměla jinou možnost jak setrvat na území České republiky.

K zásadě non – refoulement, jejíž aplikace se stěžovatelka v žalobě dovolávala, krajský soud uvedl, že v průběhu správního řízení nebylo prokázáno, že by žalobkyně mohla být uprchlíkem ve smyslu čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků a poukázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 8. 2005, č. j. 2 Azs 343/2004 - 56, publikovaný pod č. 721/2005 Sb. NSS, www.nssoud.cz, podle kterého *„V případě rozporu mezi ustanoveními čl. 33 odst. 1 Úmluvy o právním postavení uprchlíků (publikované pod č. 208/1993 Sb.) a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu má aplikační přednost čl. 33 odst. 1 Úmluvy. Pokud je však zjevné, že konkrétní žadatel nemůže být uprchlíkem typicky proto, že neuvádí žádnou skutečnost svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování, není k takové aplikační přednosti důvod, neboť na takovou osobu čl. 33 odst. 1 Úmluvy nedopadá“*.

Námitky stěžovatelky uváděné v kasační stížnosti považuje Nejvyšší správní soud za nepřijatelné, a to jak s ohledem na obsah spisu a s ním spojená skutková zjištění, tak i s ohledem na obsah odůvodnění rozhodnutí žalovaného správního orgánu i krajského soudu, kde se oba tyto orgány s relevantními skutečnostmi vypořádaly.

K námitce nedostatečně provedeného dokazování v řízení před správním orgánem a následně i krajským soudem [důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], Nejvyšší správní soud konstatuje, že obecné námitky týkající se nedostatečného soudního přezkumu postupu správního orgánu při zjišťování skutkového stavu bez upřesnění konkrétních pochybení jak soudu, tak správního orgánu, byly již předmětem množství rozhodnutí zdejšího soudu, namátkou lze uvést například rozsudek ze dne 18. 1. 2006, č. j. 1 Azs 112/2004 - 61, kde konstatoval, že *za situace, kdy námitky učiněné v kasační stížnosti zůstávají v rovině obecného nesouhlasu s rozhodnutím žalovaného, nelze tvrdit, že by žalovaným provedené dokazování bylo nedostatečné a skutková podstata, ze které správní orgán vycházel, neměla oporu ve spise,* www.nssoud.cz, či rozsudek ze dne 27. 10. 2005, č. j. 1 Azs 174/2004 - 103, www.nssoud.cz, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *nezjistil, že by k některým námitkám či podkladům stěžovatelkou předložených nebylo přihlédnuto, přičemž nebyly označeny žádné konkrétní údaje či skutečnosti, které měly být při přezkoumání krajským soudem pominuty.*

Nejvyšší správní soud dále odkazuje na svůj rozsudek ze dne 20. 11. 2003, č. j. 2 Azs 27/2003 - 59, publikovaný pod č. 181/2004 Sb. NSS, podle něhož *„správní orgán má povinnost zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 cit. zákona jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené, případně neuvádí jen důvody ekonomické. V opačném případě žádost jako zjevně nedůvodnou zamítne.“* Obdobně lze konstatovat, že „[p]*okud stěžovatel v průběhu správního řízení (...) neuváděl jiné než ekonomické důvody, nelze potom žalovanému, následně poté i soudu vytýkat, že nevyhledával důvody jiné*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2004, č. j. 5 Azs 162/2004 – 42, www.nssoud.cz). Zmínit lze rovněž rozsudek zdejšího soudu ze dne 17. 6. 2004, č. j. 3 Azs 23/2004 - 63, www.nssoud.cz, podle něhož *„je to právě stěžovatel, kdo v azylovém řízení určuje a svými tvrzeními vymezuje směr dalšího postupu správního orgánu rozhodujícího o jeho žádosti o udělení azylu tím, že*

pravdivě vylíčí všechny důvody, které ho vedly k opuštění země původu, a jen na stěžovateli je, jaké důvody v žádosti a následném pohovoru uvede. Jen důvody stěžovatelem uvedenými je pak správní orgán povinen se zabývat, neboť by bylo zcela proti smyslu a účelu azylového řízení, aby správní orgán, potažmo soud, posuzoval důvody jiné, stěžovatelem nesdělené, zvláště když správní orgán dal stěžovateli dostatečnou možnost uvést všechny důležité skutečnosti na podporu stěžovatelem podané žádosti o udělení azylu."

Správní orgán má v řízení o udělení mezinárodní ochrany povinnost zjistit úplně a přesně skutečný stav věci, tato povinnost je však limitována tvrzeními žadatele o azyl, což Nejvyšší správní soud vyjádřil např. ve svém rozsudku ze dne 26. 2. 2004, č. j. 5 Azs 50/2003 - 47, který je dostupný na www.nssoud.cz, nebo v rozsudku ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 - 42, který je dostupný na www.nssoud.cz. V posuzovaném případě si žalovaný obstaral dostatek informací o zemi původu stěžovatelky, z kterých čerpal (především již krajským soudem zmíněná zpráva Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv ve Vietnamu za rok 2007 ze dne 11. 3. 2008 a informace Ministerstva zahraničí České republiky ze dne 21. 4. 2008, č. j. 103424-13/2008-LPTP). Nejvyšší správní soud má tedy za to, že žalovaný si obstaral dostatek informací o zemi původu stěžovatelky a řádně zjistil skutkový stav. Nejvyšší správní soud tak uzavírá, že při zjišťování skutkového stavu žalovaný nepochybil.

V této souvislosti lze zmínit rovněž judikaturu zdejšího soudu týkající se zjevně nedůvodných žádostí o mezinárodní ochranu podle § 16 zákona o azylu. Z této judikatury vyplývá, že žádost o mezinárodní ochranu *nelze zamítnout jako zjevně nedůvodnou podle § 16, aniž by se správní orgán v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal s tím, proč je tato žádost zjevně nedůvodná jak z hlediska azylu podle § 12, tak z hlediska doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 - 48, publikovaný pod č. 1742/2008 Sb. NSS). Na citovaný rozsudek navázal Nejvyšší správní soud rovněž v rozsudku ze dne 11. 2. 2009, č. j. 1 Azs 107/2008 -78, podle něhož správní orgán postupující podle § 16 zákona o azylu má povinnost „*své rozhodnutí zdůvodnit ve vztahu k oběma formám ochrany: zatímco však odůvodnění ve vztahu k neudělení azylu postrádá smysl tam, kde nejsou žádné azylově relevantní důvody tvrzeny, s otázkou doplňkové ochrany má správní orgán povinnost se vypořádat vždy a sám z úřední povinnosti zjistit (ze zpráv o zemi původu a jemu dostupných databází), zda skutečně žadateli nehrozí závažná újma v případě návratu do země původu. Ze zásady non-refoulement totiž vyplývá primární povinnost státu nevystavit žadatele reálné hrozbě závažné újmy, přičemž k této povinnosti se musí vázat i povinnost státu zjistit si příslušné skutečnosti, které k aplikaci této zásady nutně vedou. K zajištění zásady non-refoulement tedy musí správní orgán vyvinout přiměřenou aktivitu i z moci úřední. Rozsah vyhledávací aktivity přitom bude dán povahou vážné újmy, jež by mohla žadateli o mezinárodní ochranu v případě navrácení do země původu hrozit.*" Z uvedené judikatury zdejšího soudu je zřejmé, že postupoval-li správní orgán podle § 16 zákona o azylu, byl povinen řádně odůvodnit, proč je žádost o mezinárodní ochranu zjevně nedůvodná jak z hlediska azylu, tak z hlediska doplňkové ochrany. To v posuzovaném případě správní orgán učinil a krajský soud jeho závěry aproboval.

K námitce stěžovatelky, že v řízení před žalovaným, tak i v řízení před krajským soudem bylo nesprávně vyhodnoceno pronásledování stěžovatelky v zemi původu, Nejvyšší správní soud uvádí, že potencionální problémy s věřiteli stěžovatelky, na které

poukázala v předcházejícím řízení (zejména v žádosti o udělení mezinárodní ochrany a žalobě) jsou problémy se soukromými osobami, ke kterým se Nejvyšší správní soud již mnohokrát vyjádřil ve své judikatuře.

Odkázat lze např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 3. 2004, č. j. 3 Azs 22/2004 - 48, dostupný na www.nssoud.cz podle něhož *„skutečnost, že žadatel o azyl má v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není bez dalšího důvodem pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999, o azylu, ve znění zákona č. 2/2002 Sb., tím spíše v situaci, kdy politický systém v zemi původu žalobce dává občanům možnost domáhat se ochrany svých práv u státních orgánů, a tyto skutečnosti v řízení o udělení azylu nebyly vyvráceny.“* K obavám žalobce z pronásledování ze strany soukromých osob se Nejvyšší správní soud kromě zmíněného judikátu vyjádřil také v rozsudku ze dne 27. 8. 2003, č. j. 4 Azs 5/2003 - 51, dostupném na www.nssoud.cz, podle něhož *„žádost o azyl, jejímiž jedinými důvody jsou toliko potíže se soukromými osobami („mafií“) v domovském státě, spočívající ve vydírání žadatelky a ve výhružkách žadatelce a její dceři pro žadatelčiny podnikatelské aktivity, je podle § 12, § 13 odst. 1 a 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (zákon o azylu), ve znění zákona č. 2/2002 Sb., zřejmě bezdůvodná. Důvodem pro udělení azylu mohou být pouze tehdy, pokud by orgány domovského státu, u nichž by se žadatelka skutečně domáhala poskytnutí ochrany, nebyly schopny ochranu před takovým jednáním poskytnout. Na žadatele se v tomto případě nevztahuje ani překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona č. 325/1999 Sb., ve znění zákona č. 2/2002 Sb.“*. Dále lze odkázat například na rozsudek ze dne 18. 12. 2003, č. j. 4 Azs 38/2003 - 36, v němž bylo řečeno, že: *„jednání soukromých osob, resp. vyhrožování ze strany soukromých osob, nelze samo o sobě považovat za pronásledování ve smyslu zákona o azylu“*.

Nejvyšší správní soud dodává, že se plně ztotožňuje se závěrem krajského soudu, který ze zpráv o zemi původu zjistil, že ve Vietnamu mají tamní občané možnost se účinně obrátit v případě ohrožení či porušení svých práv na policii, soud a rovněž na nestátní instituce a potencionální problémy stěžovatelky s jejími věřiteli v zemi původu proto nelze považovat za relevantní z hlediska udělení některé z forem mezinárodní ochrany.

Ohledně upozornění stěžovatelky na skutečnost, že v rozsudku Krajského soudu se z nepochopitelných důvodů uvádí Mongolsko, nikoliv Vietnam, Nejvyšší správní soud poukazuje na skutečnost, že krajský soud v odůvodnění přezkoumávaného rozsudku jen reagoval na údaje žalobkyně v žalobě, když uvedl, že *„žalobkyně je občankou Vietnamské socialistické republiky, ve správním řízení neuváděla, že by se někdy zdržovala v Mongolsku. Je tedy zřejmé, že pokud v žalobě argumentovala svou nechutí vrátit se do Mongolska, jednalo se o písařskou chybu“*. V žalobě totiž stěžovatelka mimo jiné uvedla: *„do Mongolska se vrátit nechci, protože tam dlužím a zatím jsem nic nezaplatila“*. Z výše uvedeného tak je zřejmé, že závěr krajského soudu o písařské chybě či zcela zjevné nesprávnosti obsažené v žalobě je zcela správný a v žádném případě nelze přisvědčit tvrzení stěžovatelky, že krajský soud v kasační stížností napadeném rozsudku zmiňuje Mongolsko z nepochopitelných důvodů. Zmiňuje je jen v reakci na zřejmou chybu, jíž se dopustila v žalobě sama stěžovatelka.

Z výše uvedeného je zřejmé, že ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na všechny přípustné námitky podávané

v kasační stížnosti. Za situace, kdy stěžovatelka žádné důvody přijatelnosti kasační stížnosti netvrdila, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje její vlastní zájmy.

Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nepřijatelnou, proto ji podle ustanovení § 104a s. ř. s. odmítl.

O náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem bylo za použití ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 téhož zákona rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Odměna zástupkyni stěžovatelky JUDr. Pěvě Skýbové, advokátce, která jí byla k její žádosti ustanovena pro řízení o kasační stížnosti usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 18. 5. 2011, č. j. 56 Az 33/2010 – 34, byla stanovena za dva úkony právní služby, tj. převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu ve věci samé (doplnění kasační stížnosti ze dne 24. 6. 2011) podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“). Za výše uvedené úkony tak náleží zástupkyni stěžovatelky odměna ve výši 2 x 2100 Kč podle § 9 odst. 3 písm. f) advokátního tarifu a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupkyně stěžovatelky doložila, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle § 35 odst. 8 s. ř. s. její odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 20 % z částky 4800 Kč, tj. 960 Kč. Zástupkyni stěžovatelky tak bude vyplacena částka ve výši 5760 Kč, a to z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto usnesení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. srpna 2011

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu